

[Holstein.]

højtærede Statsminister nu, at han i sin Tid i Aarene fra 1924 til 1925 var villig til at overveje en Nedsækering af Kronen til en lille Guldkrone, eller dog en forholdsvis lille Guldkrone. Ja, det er muligt, at den højtærede Statsminister i de Aar var villig dertil. Offentligheden, tør jeg nok sige, har ikke set meget dertil; og i hvert Fald brystede man sig fra den højtærede daværende Regerings Side af, at man havde gennemført Parikronen og gennemført Parikronepolitikken, saa de Betæneligheder, der har været til Stede, er i hvert Fald blevet afløst af en overordentlig stor Glæde, Selvglæde og Selvros over den gennemførte Paripolitik og de Fortjenester, som den daværende Regering indlagde sig.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal lyste efter min Stilling til Valutapolitikken i Aarene den Gang, og jeg kan dertil kun sige, at i Rigsdagssamlingen 1923—24, da var min Stilling, som jeg udtalte før, den, at Hovedsagen var i den danske daværende Krise at faa Ende paa Papirkronen, at komme til en fast Guldvaluta, stor eller lille, men komme bort fra Kronens Boltring paa Konjunkturernes Bølger som en almindelig Vare udsat for de almindelige Priskonjunkturer. Derimod har jeg i Aaret 1924—25 overhovedet ikke udtalt mig, fordi jeg i hele Efteraaret 1924 slet ikke gav Møde i den danske Rigsdag — af personlige Grunde, der medførte, at jeg var ude af Stand dertil — og først kom til Stede i Januar 1925, da Forliget var sluttet. Jeg har derfor siden Samlingen 1923—24 ikke udtalt mig før i Efteraaret 1925, da Kronen var i 90—92, og da har jeg udtalt mig for Genindførelsen af Parikronen. Saaledes er min Stilling, saa der er ingen Selvmodsigelse her.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nævnte, at jeg har paataalt de skæbnesvangre Følger af det Valutaforlig, som han og den højtærede Statsminister er Fædre til, og ankede over, at jeg under min Kritik af dette Forlig og de Virkninger, denne Politik har haft i Sønderjylland, har ført en sønderjydsk Gaardmand, Kylling, som Sandhedsvidne, og han udtalte Haabet om, at jeg ikke maatte slutte mig til — det var da Meningen af det ærede Medlems Ord — dem, som man kan kalde de kroniske Kværvulanter i Sønderjylland.

Hertil skal jeg sige, at det ærede Medlem behøver ikke at nære nogen som helst Bekymring i den Henseende. Jeg har ganske vist under Finanslovdebatten citeret en Ar-

tikel af den paagældende Gaardmand Kylling, og det var en Artikel, som stod i „Jydske Tidende“ den 25. Juni i Aar. Naar det adstadige Blad „Berlingske Tidende“s Datterblad i Sønderjylland ikke har fundet det uforsigtigt at optage denne Artikel, vil det neppe heller kunne bebrejdes mig, at jeg ikke finder det uforsigtigt at citere en Udtalelse i denne Artikel, naar jeg mener, at Udtalelsen er træffende til Karakteristik af det Tab, som den sønderjydske Landbostand led ved Optagelse af Laan til lave Kurser og i lave Kroner, Laan, som bliver tilbagebetalt i Guldkroner.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal erklærer, at det, det gælder om, er paa ny at skabe Rentabilitet for Landbruget. Deri er jeg saa fuldstændig enig med det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem mener, at dette kan naas alene ved skattepolitiske Foranstaltninger og ved det, det ærede Medlem har kaldt finansiel Nedsækering, maa jeg dertil sige, at jeg tror, det ærede Medlem forregner sig. For naar Forholdet er det — jeg gentager det —, at det danske Landbrugs Pantegæld i Øjeblikket er ca. 3½ Milliard Kr. og det danske Landbrugs Ejendomsværdi i Perioden 1909—16 var 2½ Milliard Kr., saa at Pantegælden nu er 1 Milliard Kr. større end Ejendomsværdierne i de Aar, da Skatterne paa Landbrugsejendomme var $\frac{1}{3}$ af, hvad de er nu, Arbejdslønningerne langt lavere, end de er nu, Landbrugets Omkostninger langt mindre, end de er nu, Priserne langt højere, end de er nu, ja, saa tror jeg let, man kan blive enig om, at det danske Landbrugs Krise ikke løses alene ved ejendoms-kattepolitiske Foranstaltninger.

Nej, den løses kun — hvis den overhovedet kan løses — enten ved en haardhændet Politik, som lader største Delen af den nuværende Landbostands Ejere, eller saakaldte Ejere, gaa fra Hus og Gaard, eller ved en Valutapolitik, som skærer den danske Krone ned til en betydelig mindre Krone end den nuværende Guldkrone. Det er jo i Virkeligheden en saadan Vej, man er gaaet i England ved at løse Sterlingen fra Guldet.

Naar det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, ligesom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gentagende har gjort, viser hen til, hvad den nuværende Koalitionsregering i England gør for at løse den engelske Erhvervskrise og Landbrugskrise, vil jeg pege paa, at alle de Veje, som de forskellige Partier her i Tinget har peget paa, netop er blevet fulgt i England. Det er saa langt fra, at Nedsækeringspolitikken, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sagde, er forladt i England, tværtimod, den er i